

Κώστας Λογαράς

ΕΝΑ STRESS ΚΑΙ ΤΕΣΣΕΡΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Καποτε το κορμι μου ξεμακραινει μ αγωνια. Περναει πανω απ τις στεγες των σπιτιων και φτανει ως την Κηφησια και το Σταυρο. Το καλοκαιρι κατεβαινει μεχρι τη Ραφηνα. Τότε τα χερια μου φουσκωνουνε πελωρια και παιρνουν δρομο. Οι φλεβες μου γινονται λουκια που κατεβαζουνε ποταμια τι, βροχη. Που ναι τα δαχτυλα, που ειναι ο καρπος;

Απο τα τότε εχανα κοιμιατια του κορμιμου μου. Κι εμενα μονος, το λοιπον, χωρις τα χερια μου, χωρις τα ποδια μου, χωρις φωνη, μ ενα καρφι στο μερος της κοιλιας.

Στο σαλονακι το μικρο, αναμεσα σε πινακες και επιπλα μπαροκ, προσωπο σκατεινο και γερασμενο ζητα μ απελπισια τη ζωη. Σε γνησιους ρυθμους του ροκ. Κινηση πρωτη του ερωτα, σπασμωδικη. Κινηση δευτερη και τριτη φαλλικη.

Με πνιγει ετουτη η φωνη του γυφτου. Βγαινει απ τα σπλαχνα του δραχνη και μαυρη απ το κορμι του. Λυνει τα μελη του, λυσιμελης κραυγη και μοιρολοϊ στρωμενο. Δυο τρεις φορες μ εχει αγγιξει ο θανατος βαθια. Μερα τη μερα η πικρα φαρμακωνει το κορμι μου και καθεται γαληνια μεσ στα σωθικα, οπως караби που δουλιαζει αργα σε πελαγο βαθυ και πεθαμενο.

ΟΙ ΚΟΤΕΣ

Χρονια τωρα, καθε φορα που ταξιδευω στην Αθηνα, γυριζω το κεφαλι μου αριστερα κι εκει, κοντα στα Μεγαρα, με καλοσυνη χαιρετω τις κοτες. Χαϊδευω νοερα τ ασπρα τους πουπουλα και μεσα στη ματια τους τη νυχελικη αφηγητω δικο μου βλεμμα το αγχωτικο λοιπον και αεικινητο να ηρεμησει. Καθονται ολες σε παραταξη πανω στα τεχνητα κοτετσια τους συνωστισμενες κι ουτε που ξερεις αν κοιμουνται η αν ειναι ξυπνητες. Αραγες κακαριζουνε ποτε αυτες οι κοτες;

Καποτες, που ταν καλοκαιρι και πρωι, φτασανε ως τ αφτια μου εξασθενημενα κακαρισματα που μπηκανε απ τ ανοιχτο παραθυρο του αυτοκινητου. Ενωσα μια ανακουφιση και ειπα α μ η ν. Εκλεισα τοτενες τα ματια μου, θυμαιμαι, και ετσι αλαφρωμενος εφτασα ως την Αθηνα.

Ρε χριστιανε μου, τουχα πει — μικρο παιδι ακομα — γιατι πετροβολας μεσημεριατικα τις κοτες που κακαριζουνε εξω απ την πορτα σου; και τουδειξα μια πουλακιδα που σπαρταρουσε μεσ στα αμιατα σαν σε θυσια.